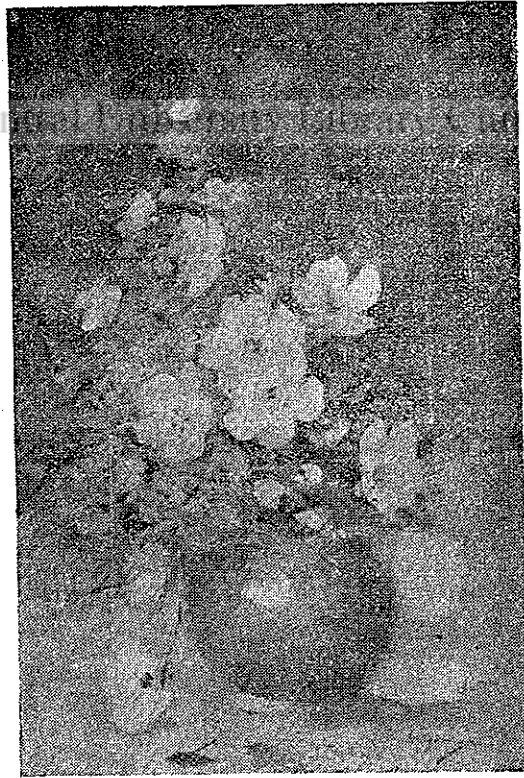

487576

Incepaturi...

BCU Cluj Ce

RĂSURI

N. GRIGORESCU

BIBL. UNIV. CLUJ-NAPOCA
Nr. 469-1945
Exemplar legal

Nr. 7

Anul I

INCEPUTURI

REVISTA OFICIULUI EDUCAȚIEI TINERETULUI DIN CÂMPINA
Inserisă la Trib. Prabova cu Nr. 3347 din 17 Aprilie 1943. — Autorizată de cenzura militară Nr. 211/A 21 Aprilie 1943.

COMITETUL DE DIRECTIE :

Doamnele: Ștefania Milea, Cornelia Vasiliu, Marieta Vicaș, D-ra M. Mavrodin,
Domnii: Mihail Mihalcea și Alex. Samoilă profesori dela școalele secundare din localitate.
Elevii: Mihăilescu Lucia, Sandu Georgeta, Focșăneanu Eleodor, Rădulescu Nicolae,
Bârloi Mircea, dela școalele secundare din localitate și Aurel Nestor, dir. liceului.

S U M A R U L :

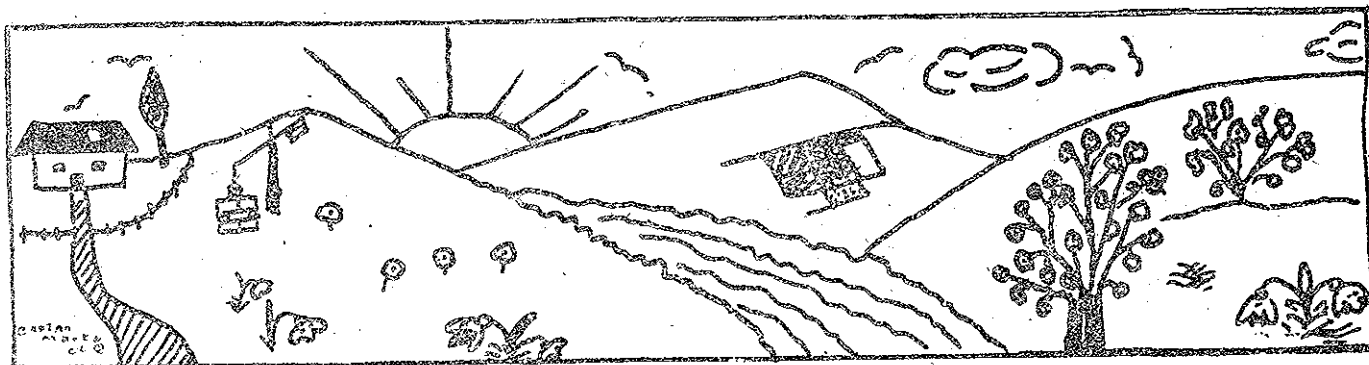
1) Înainte	AUREL NESTOR
2) Ce înseamnă un copil robust și un copil debil	Dr. I. SIMIAN
3) Despărțire	A. S. Cluj
4) Figuri Câmpinene: Pictorul N. Grigorescu	M. MIHALCEA-Poiana
5) În zori, poezie	M. APOSTOLESCU cl. VI ^a
6) Nocturnă, poezie	M. APOSTOLESCU cl. VI ^a
7) Drum, poezie	P. V. TĂUTU cl. VI ^a
8) Bătrâna mea, poezie	I. HORGA cl. VI ^a
9) Noroc cu ghinion	MARINESCU MARIA cl. V ^a
10) Post Pugnam	I. HORGA cl. VI ^a
11) Expoziția de pictură	M. MAVRODIN
12) Cronica Științifică: Gazele vulcanice folosite ca izvor de energie	C. SĂVULESCU
13) Loreley, poezie	DRĂGAN TOMA cl. VII ^a

Redacția și Administrația: Liceul „D. B. Știrbei” Câmpina

Redactor și administrator responsabil: Prof. ALEX. SAMOILĂ

Correspondența și toate manuscrisele se vor trimite pe adresa:
D-lui Prof. AUREL NESTOR cu mențiunea Pentru Revista „INCEPUTURI”.

ABONAMENTE: Pe an lei 400. Pe 6 luni lei 200
Abonamentele se plătesc la Administrația Revistei.

INAINTE...

Sufletul este cheia Universului
(Ed. Schuré)

In acest ceas de cumpănire a destinului, când entuziasmul celor slabi se frânge în fața primului obstacol, ne dăm sama că, în lupta care se dă la această cotitură a istoriei, suntem condamnați, sau să fim ireductibili, sau să ne retragem sub cort.

In bătălia fără răgaz, fără armistițiu, fără popas, suntem prezenți.

Suntem prezenți prin iubirea ideii și a gândului pur, prin cățărarea disperată spre culmile de sus, de unde întrezărim vremea când omul, scăpat de sub brutalitatea forțelor materiale, va sărbători într'un nimb de apoteoză: VICTORIA.

AUREL NESTOR

CE INSEAMNĂ UN COPIL ROBUST ȘI UN COPIL DEBIL

Nu este ușor a ne pronunța asupra voiniciei, robustității, sau sănătății unui copil. Trebuie să ținem sama așa ca la buna dezvoltare fizică să corespundă o echivalentă dezvoltare intelectuală. Fără această condițiune când vorbim de debilitatea sau voinicia unui copil de școală suntem pe cale de a greși. Greșim de asemenea chiar și când apreciem robustitatea unui copil ținând sama numai de vârsta lui, fără să ne gândim la viitorul mai îndepărtat.

Organismul omenesc evoluiază: o precocitate intelectuală, nu trebuie să ne încânte, dar mai ales trebuie să fim cu băgare de samă când o precocitate fizică corespunde unei întârzieri intelectuale. În școală s'au văzut cazuri când elevi eminenti la examenul de intrare în liceu au rămas repetenți în cursul anului școlar. Mai mari surprize au făcut elevii cari învățând greu în decursul primilor ani de liceu, au ajuns să se distingă în cursul anilor de studii superioare și au putut ajunge oameni de vază în societate.

Obstacolele în buna dezvoltare a corpului sunt cunoscute azi, cum sunt cunoscute și obstacolele în buna dezvoltare intelectuală. Modificările organismului pentru funcționarea lui, aduce în deosebi criza celor două pubertăți: mica pubertate la vârsta de 7 ani și a doua pubertate între 12-13 ani. Aceste perioade aduc crize de creștere fizică și crize de dezvoltare intelectuală. Trebuie să ținem sama de ele, când apreciem valoarea robustității la aceste vârste, altfel viitorul apropiat ne va desminti. Nu ne vom ocupa aci nici de copii limfatici sau rahitici, scrofuloși, cari trebuie considerați printre copii bolnavi și tratați imediat. Ne vom ocupa de acei copii care în aparență sănătoși, cu un aer de robustitate sunt în realitate de o constituție fizică debilă, valoarea lor ca oameni muncitori în societate punându-i într'o stare de inferioritate față de aceia a căror sănătate este ireproșabilă.

Știința măsurătorilor ne dă date valoroase asupra valorii robustității unui copil, ținând sama de capacitatea respirației lui, de capacitatea abdominală, de greutatea și de înălțimea lui.

Raporturile acestea de voinicie sunt valabile pentru aprecierea fizică a unui copil, dar nu ne spun nimic asupra inteligenței și asupra viitorului acestui copil, nici măcar asupra dezvoltării lui fizice. Cum putem trage concluziuni precise dacă nu luăm în considerațiune un alt factor: gradul de armonie a formelor corpului și gradul de funcțiune normală a glandelor cu secrețiuni interne cari produc armonie fizică și în acelaș timp pe cea sufletească. În modul acesta vom putea trage concluziuni și asupra valorii robustității prezente și asupra valorii intelectuale și fizice viitoare.

Privind copiii aliniați într'un singur flanc, vom găsi printre copiii de aceeaș înălțimi vârste diferite, după cum găsim printre copiii de aceeaș greutate vârste diferite. În consecință pentru a aprecia normalitatea unui copil nu este destul să vedem dacă la o anumită vârstă corespunde o anumită înălțime sau greutate, sau dacă amândouă sunt normale. Va trebui să ținem sama dacă dezvoltarea întregului organism, a organelor vizibile la exterior, a membrilor, este în proporție cu corpul, pentru aceeași vârstă. De cele mai multe ori nu numai organele externe vizibile la exterior lasă de dorit, dar și organele interioare. Nu este vorba numai de insuficiența sau reaua dezvoltare a glandelor cu secrețiuni interne, despre cari se vorbește mult în toată lumea științifică medicală, insuficiență care joacă rol de frunte în sănătatea unui copil, dar este vorba de felul cum au lucrat aceste glande pentru a construi un organism la o vârstă dată rezultat care nu poate da o rea dezvoltare a întregului organism și a organelor interioare: ca plămâni, inimă, splină, ficat, rinichi și așa mai departe. Organele acestea pot fi prea puțin dezvoltate sau

insuficient și pot constitui cauze de debilitate în dezvoltarea corpului omnesc. Savantul italian Viola a stabilit o lege, care ne poate ajuta la aprecierea normalității fizice a unui copil. El spune că „ori de câte ori un organism este prea dezvoltat, să căutăm să vedem dacă dezvoltarea organelor vizibile la exterior sau invizibile la exterior – cele interne – corespunde ca proporție cu dezvoltarea corpului în aceeași măsură și proporție, fiindcă în genere, copiii prea dezvoltați în înălțime și greutate sunt prea puțin dezvoltați cu anumite glande ca cele de reproducere, sau cu glanda tiroidă, sau cu organele interioare“. De multe ori splina, stomacul, ficatul și inima pot fi prea mici pentru o talie și o greutate prea mare. Deasemenea o altă latură a aceleiași legi spune că acei copii, cari rămân prea mici în greutate, în înălțime, față de normal, pot fi prea dezvoltați din punct de vedere al glandelor cu secrețiuni interne cum sunt glandele de reproducere, al glandei tiroide sau al celorlalte glande, dar în același timp pot fi și prea dezvoltați, prea evoluți, din punct de vedere al aceluiași glande, constituind precocități tot atât de periculoase ca și întârzierile cari însoțesc dezvoltarea fizică din punct de vedere intelectual. Organele interne ca: stomac, ficat, pancreas, pot fi prea dezvoltate la acești copii, prea mici în contrast cu micimea glandelor consumatoare și vom avea un exces de nutriție, alimentație, cu imposibilitatea de consumare a celor ingerate. Așa se vor naște viitorii candidați la bolile de nutriție, diabet, gută, reumatism, eczemă, obezitate și chiar tuberculoză. După profesorul Pende, două sunt aspectele de falsă robusticitate, în realitate de mare debilitate a copiilor.

1. Este puțin robust și mai degrabă debil, un copil care deși înalt și gras prezintă pe corpul său o dezvoltare exagerată a mamelelor, o bătaie prea puternică a inimii, o insuficiență de dezvoltare a organelor de reproducere, chiar și în cazul că acest copil ar fi bun la studiu. De cele mai multe ori însă, el este și un mediocru în aptitudinea de a învăța.

2. Este mai puțin robust, un copil care deși înalt și subțire, cu greutatea

inferioară vârstei și înălțimii lui, doarme puțin, mănâncă puțin, din cauza unui stomac prea mic, a unei glande interne care nu poate stimula suficient pofta de mâncare, din cauza micimii ei, această glandă este pancreasul. Acest copil, neputând consuma destul, se hrănește puțin, dezvoltă puțină activitate fizică și intelectuală, doarme puțin, este predispus la tuberculoză pulmonară, în special al vârfurilor plămânilor și va avea șanse puține de reușită în lupta pentru viață.

Creșterea întârziată caracterizează de asemenea copiii debili, dar pentru a ne pronunța dacă avem de a face cu o reală întârziere în dezvoltarea unui copil, nu este destul să constatăm numai micimea taliei, și inferioritatea greutății lui, ci trebuie să ne dăm sama de cauzele care produc aceste întârzieri. Când avem de a face cu întârzieri mari, să vedem dacă acestea sunt ireductibile, ceace se întâmplă când ele se bazează pe alterațiunea funcțiunii glandelor cu secrețiuni interne, în boli ereditare. Din contră lipsa de hrană, de lumină, de vitamine, produc o întârziere în dezvoltarea unui copil care se îndreaptă ca prin minune, când copilul este pus în condițiuni favorabile de hrană, de lumină și când i se dau vitaminele necesare creșterii într-o alimentație anume prescrisă. Dacă urmărim copiii întârziți într-o școală un număr de mai mulți ani în șir, unii din acești copii își câștigă peste unul sau doi ani întârzierea fizică, rămânând înapoiți numai acei copii, cari au la bază serioase turburări în legătură cu reaua funcțiune a glandelor cu secrețiuni interne, printr'o moștenire bolnăvicioasă. Pe acești copii, trebuie să-i descoperim și să știm să-i cunoaștem.

Sistemul nervos însuși prin felul său de funcțiune, la diferiții copii, ne poate orienta și grație cercetării nervoase ne putem conduce pentru a cunoaște copiii debili. Astfel la unii din acești copii, predomină odată cu puterea de asimilațiune alimentară, la așa zișii copii grași și voinici, și un exces de voință în legătură cu funcțiunea nervului voinței, care asociază cu ei anumite glande interne destinate clădirii organismului.

Acești copii sunt în aparență foarte voinici, totuși voinicia lor îi predispune la supraalimentație, la o scădere a valorii lor intelectuale. Sănătatea lor fizică, este aparentă, lacomi, viitorii profitori de viață, mereu mulțumiți de ei înșiși, predispuși în viitorul apropiat la bolile de nutriție. Supus unei emoțiuni ca examinarea profesorului, un astfel de copil încearcă un sentiment de frică, palidându-se la față, având transpirațiuni reci și simțind un fior de moarte, fără ca pulsul său să se accelereze. Din contra copii, la cari predomină sistemul nervos simpatic adică acel sistem nervos care conduce funcțiunile organelor interioare, au în special asociate glandele cu secrețiuni interne consumatoare, cari întrebuințează alimentele și le transformă în energie. Vor fi acei copii slabi, debili, supuși bolilor contagioase și tuberculozei, copii nervoși. În fața unei emoții, asemenea copii se înroșesc puternic la față, pulsul lor se accelerează, nu-și păstrează cumpătul decât cu greutate, emoția lor este vizibilă și se manifestă dese ori prin accese de furie și de violență.

Defectele organice constituiesc după profesorul Pende, greșeli ale dezvoltării embrionului, nu ale dezvoltării speciei și se știe că ontogenia repetă filogenia, adică dezvoltarea embrionului va ține sama numai de caracterele îndepărtate

ale ființei umane și niciodată de defectele embrionare cari sunt proprii unui individ și nu sunt eterne.

Vom considera robuști numai pe acei copii, cari cu greutatea și înălțimea în apropierea datelor normale ale științei, vor fi echilibrați prin raporturile ce prezintă între membrele inferioare sau superioare și trunchiul lor, vor avea organele externe în proporție cu vârsta lor și cu corpul lor. Acești copii prezintă un echilibru glandular armonicos și o voință de fier. Ascund mari puteri morale, sunt iubitori de patrie și de familie. Ei se găsesc în mijlocul celorlalți, constituind o adevărată minoritate.

Dacă natura este relativ puțin darnică cu oamenii excepționali, viitorul științific nu ne spune că va fi întotdeauna așa. Se întâmplă, este drept dese ori, ca oamenii mari să aibă scăderi mari; dar aceste cazuri sunt rare și omul viitorului va fi un echilibrat prin dezvoltarea sa externă vizibilă, prin dezvoltarea sa interioară neaccesibilă, fiindcă orice defect fizic și sufletesc își găsește corespondent în dezvoltarea organică a corpului. Natura, mergând spre progres, va perfecționa în viitor creațiunile ei și va reuși să creeze ființe mari din punct de vedere moral, din punct de vedere fizic și intelectual.

Dr. SIMIAN
asistent universitar

Țărânci din Bărăgan

MIHALCEA-Potania

DESPĂRȚIRE

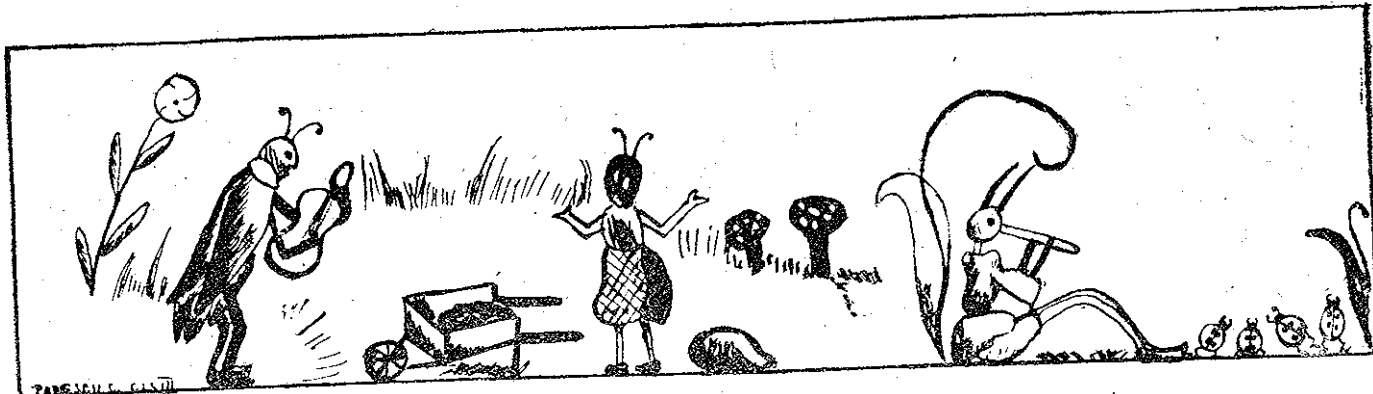
...Și trenul stă gata să plece
 In iureș pe șina fierată.
 In aer e burniță rece,
 Mașina pufnește 'ncordată.
 Și trenul stă gata să plece.

Pe scară-și cuprinde feciorul
 Și lacrimi în ochi are mama.
 Porneste'n Crimeia, odorul;
 De buze-și lipește marama.
 Pe scară-și cuprinde feciorul.

E gata! Semnalul răsună
 Și'n larguri se împrăștie svonul.
 Mașina puterea-și adună,
 Pustiu iar rămâne peronul.
 E gata! Semnalul răsună.

Mâhnirea și-o'neacă 'n năframă
 Bătrâna. Și ochii-s pe șine.
 La geam de vagon o mai cheamă
 O mână iubilă: „Cu bine“.
 Mâhnirea și-o'neacă 'n năframă.

A. S.

IN ZORI

Sus, în nuc o vrăbiuță piuie grăbită;
Ochișorii de mărgelă strălucesc în soare;
Jos, un greiere maestru, cu manta cănită,
Cu chitara într'o mână, stă în nemișcare.

Pe o floare, o albină aripa-și agită,
Zumzăie ca o uzină plină de motoare.
O furnică 'ndoliată strigă necăjită
Că în epoca prezentă, bunul simț dispăre.

Sub o frunză de garoafă, un gândac semeț,
Demn își face toaleta. Sus, într'un coteț,
Un cocoș pictat și vesel, cu priviri de leu,

Se ridică, dă din aripi, aprig ca un zmeu...
O găină tinerică iute s'a'nroșit
Și-l privește cu mândrie, ieri s'au logodit!

M. APOSTOLESCU
cl. VI-a

NOCTURNA

*Luna poleiește satul; pulbere de aur fină
Se revarsă peste firea copleșită de tăcere.
Doarme cumpăna fântânii, doarme floarea de sulfină...
Doar o pasăre de noapte scoate țipete stinghere.*

*Apa râului din vale toarce firu-i de lumină
Sursurul timid și dulce de havuz e doar părere,
Melodie fermecată ce se pierde în surdină,
Strună biciuită'n noapte ce suspină de durere.*

*Sus, pe cer, o stea micuță printre arbori se zărește
Ca un nasture de aur pe o haină'ntunecată.
Jos, regina nopții albă parfumează firea toată*

*Vântu-i mângâie corola și-o sărută părintește...
Undeva, un greier negru, ca o cismă de paradă,
Se trudește să compună lunii-o mică serenadă.*

M. APOSTOLESCU
cl. VI-a

BĂTRÂNA MEA....

(SONET PENTRU MAI TÂRZIU)

*Bătrâna mea cu tâmple de ninsoare
Și frunte adumbrită de dureri
Bătrâna mea cu ochii de tăceri
Și gene îndelung tremurătoare,*

*Adesea'n fumul palidei păreri,
Când seara-și lasă umbra ei paloare,
Te caut cu priviri rătăcitoare
Și ochii 'ngreunați de primăveri...*

*Și când dureria-mi te va regăsi,
Bătrâna mea cu sufletul de jale,
Vei plânge într'un pal amurg de zi.*

*Și la fereastra amintirii tale,
Privi-vei lung cum crengile pustii
Vor fulgii toamnatice petale....*

BCU Cluj / Central University Library Cluj I. HORGA cl. VI-a

D R U M

*Printre zeci de cărării,
Către satul meu, niciuna duce;
Șerpuind pe drumul nimănui,
Gândurile toate-s la răscruce.
Cum s'ajung acasă,
Cărăriile-s pustii.
Mă așteaptă, stau la masă
Pomi zilnicei copilării.
Cremene dură, munții
Mi-au închis poteca grea;
Pâraiele din capul punții
Mi-au înecat durerea.
Cerule încă mă așteaptă,
Velința-i albastră e 'ntinsă,
Amintirea-i deșteaptă,
Copilăria stinsă.*

*Porțile s'au închis tăcute
Peste jăratice-spuză;
Și mulcom, pe neștiute,
Eu mi-s călăuză.
Nu te zăresc pe nicăieri...
Te caut în zadar prin gând,
Prin cioburile de tăceri,
S'ascunde dorul tremurând.
Umblu peste umbre furiș,
Să-mi găsesc drumul; aprins
Pe stânci cu mușchiu, pieptiș
Alerg către necuprins.
Printre zeci de cărării,
Către satul meu, niciuna duce.
Se văd casele cu hornuri șui.
Gândurile încotro s'apuce?*

P. V. TAUTU cl. VI-a

NOROC CU GHINION

Sună ceasul. E ora 6. Voiam să mă scol cu intenție să repet. Ce să mai învăț într'o oră! Somnoroasă iau hotărârea să mă scuz la toate materiile și mă întorc pe partea cealaltă.

Trecuse o oră. Era șapte. Razele soarelui pătrund ironice în camera mea, parcă râzând de ce-o să fac azi la școală, dacă n'am învățat nimic.

Mănânc, îmi iau cărțile și plec la liceu. Cu pași grăbiți urc scara Bastiliei, amărîtă, parcă-mi „rămăsese caru'n drum“.

— Știi ceva pentru azi, Lili? am am întrebat eu.

— Așa ceva din lecția de zi! răspunse ea parcă mai veselă decât mine.

— Ferice de tine, că eu nu știu nimic.

Să vezi, aseară, am citit un roman, tot că-l termin, tot că-l termin, a venit 12 noaptea! Ce să fac. Când am luat Botanica în mână am și adormit. Mă gândisem la ea, fiindcă știam că am prima oră Naturale. Ei, și-acum un mijloc de scăpare?

Tr-r-r-r sună de intrare.

— Mă dați absentă fetelor!

Toate elevele pleacă spre sala de Științe. Tiptil, mă strecor și eu în urma lor și merg drept la dulapul internelor. Incerc la două, trei... iată găsesc și unul descuiat. Fără să mai stau pe gânduri, intru în adăpost și trag ușa după mine. Acum: Doamne Ajută.

Cineva se plimbă pe sală, sigur Doamna pedagogă. O cunoșteam după tic-tacul tocurilor. Bine că m'am ascuns la vreme. Mă înghesuiesc eu, mă învărtesc printre haine și abia îmi găsesc un loc bun pe borcanele cu dulceturi pe care pusesem o haină mai groasă.

Mă mișcam încet, ca numai urechea mea și cei patru pereți ocrotitori să audă sgomotul.

La un moment dat aud un foșnet printre borcane. „Au! Ce-o fi, vre-un soarece?! Parcă mă și gădilă pela picioare. Să țip, mi-e frică, să nu mă audă, să ies, mi-e frică să nu mă vadă. Repede mă agăț cu mâinile de cuiere și mă ridic. „Iată-mă spânzurată ca

lilieci în peșteră“. Doamne, de-o fi să se răstoarne dulapul nici nu mai pot să ies de aici. Aceste clătinări și niște gemete năbușite ascundeau un mister. O scândură începu să pârâie la dreapta. Mă mut cu un cârlig la stânga, gândind că greu mai plăteam lectura mea.

În fine, sună și ies speriată din dulap uitându-mă mai întâi la cel din dreapta cu ghinionul. Ce să vezi? Cea mai voluminoasă colegă a mea, Stanciu, ieșea din dulap, galbenă și aproape amețită, „Săraca“!! Cum ea dela intrare era tangentă cu pereții dulapului meu, de frică dilatându-se, împingea la dreapta și la stânga, să-și mărească spațiul vital.

Trecuse abia o oră. Să văd ce invențez acum la Matematică. Rămân în clasă. Ultima absentă pe pagina mea M'am dus!

— Ia, Domnișoară Marinescu, vino la tablă să rezolvi o ecuație reciprocă de gr. 5. Să-mi iasă sângele din temple, nu altceva. O scriu rar... mai stau... mai mă gândesc.

— Domnișoară vă rog să mă scuzați, eu am fost ieri acasă, tata era bolnav și n'am putut să mă prepar pentru astăzi. Nici n'am voit să lipsesc, să nu pierd explicația, zic eu perfid.

— Bine, domnișoară, te iert, dar să nu se mai întâmple!“.

— Mulțumesc, Domnișoară!. De mi-ar merge la toate așa, gândesc întorcându-mă în bancă. Se termină și ora de matematică.

Ora de limba franceză. Cea mai bună soluție: mă duc după cuier în clasă că totodată ascult și lecția. S'a făcut. Toate hainele le trag în fața mea, să nu mă vad. O găurică las printr'o mânecă anonimă, să văd ce se întâmplă.

„Bonjour, mes enfants“! N'a pus absențele.

— „Qui est La Fontaine, Melle... (se uită în catalog), Vlădescu. Nimic n'a știut, măi bine venea și ea lângă mine.

— „Merçi, allez à votre place!“ Acum citeșc mai departe.

„Cioc, cioc, cioc!“ Intră d-na pe

dagogă și ne anunță să trecem toate liniștite în sala de gimnastică pentru spovedit.

— „Pe unde să ies?“ Oricum m'aș suci, ori cum m'aș învăț să mă vede. Nu-i chip de scăpare. Mai bine rămân în clasă gândii eu, uitându-mă la toate elevele cum plecau bucuroase c'au scăpat de oră.

Dar ce să vezi?

Doamna pedagogă închide ușa în urma elevelor și rămâne în clasă. Ce-o fi voind să facă, Doamne? Se uită de câteva ori în jurul său parcă să se asigure că e singură. Apoi începe să răstoarne servietele, căutând în caiete și în cărți, bilețele și scrisori.

Dar când o ajunge la haine cu controlul, ce mă fac, unde mă ascund?. Să știi c'o pătesc. Mi se înmuiau mâinile și picioarele când vedeam că se apropie de servieta mea. Promiteam tuturor sfintilor că nu voi mai veni niciodată cu lecțiile nepregătite.

Dar când mi-o scutură, ieși atâta praf și fărâmituri de cine știe când rămase, încât doamna renunță de a mai cerceta. Am văzut că Dumnezeu îmi primise rugămintea.

De una am scăpat. Incepe la paltoane. Mi-am scos încet pantofii ca să nu tropăi când m'oi muta dela o haină la alta. A ajuns pela jumătate cu controlul. Haina Lilișoarei, colega mea de bancă, avea buzunarele pline cu nuci, desigur să le mâncăm împreună în recreație. Doamna ridică paltonul, vrând să-i controleze buzunarele. O zuruială infernală! Prind momentul, trec tiptil cu pantofii în mână la colțul celălalt, ghemuită. În sfârșit, doamna plecă din clasă cu mâna plină de scrisori. Rămâne în urmă liniște până când disting un sgomot surd, care venea din sala de gimnastică unde școala întregă, se bucura de nesperata sindrofie. Dar cele cu musca pe căciulă, ce-or fi făcând? Am respirat în voie destinându-mi mușchii. Sunt hotărâtă să fac pe misterioasa de m'or întreba ceva.

A sunat de intrare. Fetele n'au timp decât să se așeze în bancă, deoarece intră Domnișoara de Latină. Imi zic în gând:

„Nihil Sine Deo“ și ce-o fi o fi; rămân în clasă. D-ra e preocupată ca de obi-

ceiu. Eu, foarte amărîtă mă ridic și spun:

— „Domnișoară, vă rog să mă scuzați că nu m'am preparat azi, căci ieri am fost la gară să întâmpin pe fratele meu care pleca pe front. Trenul a sosit cu întârziere și abia la ora 9 seara m'am întors (încep să suspin).

— „Bine Maria, — așa-mi zice — dar Sâmbătă să-mi vii cu amândouă lecțiile învățate“.

— „Sigur că da, Domnișoară, mulțumesc“.

Cezar, capitolul XVII dela paragraf. 3 până jos. Construcții, ablativ absolut, participială relativă, bine de mine că am scăpat. Ce tremură bieteles fete și numără minutele!

— „Fiți calme fetelor, că trebuie să sune!“ le șoptesc eu cu indiferență superioară. Câteva încasează patru și apoi .. sună. În fine ultima oră și decisiva.

Acum Limba Română. Avem „Viața la țară“ de Duiliu Zamfirescu, dela cap. XV până la sfârșit; conflicte, acțiuni principale, episoade, caracterizări.

Alte romane le-am cetit cu poftă în întregime, dar conflictul social din „Viața la țară“ mă plictisește și am renunțat a-l citi.

Nu mă scuz că nu m'o asculta tocmai pe mine. Ghinion, n'am 2 note și mă chiamă.

— „Povestește mai departe conflictul lui Tânase Scatiu cu țărani.“

— „Șoptiți-mi fetelor, că habar n'am!“ le spun celor din spate. După multă trudă începui cu un cuvânt dela una, altul dela cealaltă. Se cunoștea că nu citisem.

— „Ei ce-i cu tine, de ce n'ai citit? mă întrebă D-na destul de calmă, deși observase mersul gramofonului din spate.

— „Numai partea aceasta n'am înțeles-o, doamnă!“

— „Dacă nici „Viața la țară“ nu vă place la vârsta voastră, atunci ce sunteți voi în stare să citiți, ce vă atrage?“

Aprobam din ochi, căci gândul îmi sbura la romanul lăsat pe pat la ultima pagină....

Mă trezesc și văd că situația devenise critică, D-na aștepta un răspuns. Nu-l găseam, căci pornisem pe panta minciunii și nu mai puteam reveni, fără risc.

Dar iată că deodată Stanciu se scoală roșie ca racul, sufocându-se de răs. Fără ca cele mai multe să înțeleagă motivele în momentul următor toată clasa conștaminată, râdea cu lacrimi și sughituri.

Ce se întâmplase, nu știa nici d-na profesoară nici eu. O elevă, cu mai multă stăpânire de sine, își învinse hohotul și ne explică:

„Colega mea din spate, Chira, băgase degetul mic în găurica unui nod căzut dela bancă. Tot sucindu-l la întepenit, și nu-l mai putea scoate. Imobilizată, Chira, sta ca un mieluşel, prizoniera propriului neastâmpăr, rușinată de ridicolul situației“.

„Ce soartă bună călăuzise degetul Chirei în găurica băncii, tocmai când eu

eram într'o situație atât de critică“, mă întrebam uimită de norocul meu.

S'a adus săpun și apă și toate concureau solemn în jurul d-nei profesoare, la desrobirea degetului.

Sub privirea ochilor înlăcrimați de răs ai d-nei și elevelor, se extrase degetul umflat și roșu din găurica cu ghinion.

Imi făceam promisiunea sinceră, să fie ultima oară, căci suportasem prea puternice emoții ca să mă mai ispitească perspectiva unei asemenea zile.

Nu-mi găseam locul de mulțumire, că scăpasem așa de ieftin. Dar doamna merse la catedră și.... zăresc în vibrația tocului 4 (patru).

MARINESCU MARIA
Cl. V-a L. „Iulia Hașdeu“

POST PUGNAM

STUDIU SONETIC

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*S'a fost pornit tumult de fum în zare,
Involburări de-apocalips și moarte...
Ecouri vagi simfonizau departe
Și se topeau în vajnica vâltoare.*

*Părea că în armură, însuși Marte,
Născut dintr'un aprins apus de soare,
A însemnat cu spada-i lucitoare
O filă într'a veacurilor carte.*

*C'nt'r'un târziu s'a potolit avântul.
...Se stinseră'n pornirea lor semeață,
In ultim spasm, îmbrățișând pământul...*

*Și în lugubre'ncremeniri de gheață
Suspină în prelungi acorduri, vântul,
Și plâng haotic clopote de ceață...*

IOAN I. HORGA
Cl. VI-a

AUTO-PORTRET (Colecția liceului)

M. Mihalcea-Poiana

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EXPOZIȚIA DE PICTURA

MIHAIL MIHALCEA-POIANA

În luna Martie, sala de Italiană a Liceului de băieți, a adăpostit expoziția de pictură a profesorului de desen, pictorul Mihail Mihalcea-Poiana.

Născut în comuna Poiana-Ialomița, își face studiile la Academia de Arte frumoase din București, distingându-se ca elev al lui Camil Ressu. Expozant al Saloanelor Oficiale din țară și dela Paris, Mihalcea este la a unsprezecea manifestare proprie.

Colindă Italia, Franța, Orientul apropiat, aducând de pretutindeni caracteristicul acestor locuri în interesante peisagii.

Născut și trăit în peisagiul Bărăganului, Mihalcea îl fixează în pânzele sale cu toată înțelegerea pentru poezia sa puțin tristă.

Lucrează în Dobrogea, prinzând aspecte și tipuri tătărăști și turcești.

În expoziția dela Câmpina, aduce câte ceva din toate aceste subiecte ce l-au inspirat, dar cu deosebire, aspecte din caracteristicul peisagiu câmpinean și împrejurimi, văzut în toate anotimpurile.

Mai ales, îl impresionează toamna, timpul în care natura își cântă agonia, în cele mai bogate game de culori. „Amurg de toamnă spre Câmpina“, „Efect de toamnă în Câmpina“, „Spre lacul Peștelui“, sunt pânze în care ochiul său de artist a știut să prindă în culori expresive, lumina ultimelor raze de soare, pe mestecenii ruginiți, tristețea frunzelor spulberate de vântul toamnei ce se strecoară sub cerul plumburiu.

Peisagiul industrial, atât de caracteristic acestei regiuni, sobru în linie și culoare și iernile în Bărăgan, sau pe valea Prahovei, cu meșteșugite armonii de alburii și griuri, vin să adauge la calitățile sale de peisagist.

În portretele de țărânci din Bărăgan, în autoportret și în portretele: Ahmed, Mustafa și cele de țigănci, Mihalcea a desenat cu seriozitate, prinzând sincer, fizionomii și expresii completate de culoarea ce modelează cu energie obraji arși de soare, fețe brăzdate de ani.

Naturile moarte, mai ales cele cu flori,

aduc o notă de delicată sensibilitate. Astfel „Flori în glastră“ și „Trandafirii“ cu o culoare curată, transparentă, „Flori și fructe de toamnă“ în care lângă un mănuchi de tufănele ruginii, se rostogolesc două plastice gutui, a căror greutate parcă o simți în palmă, privindu-le.

Cu aceste calități de desenator și colorist,

cu înaltul simț de frumos și cu dragul de muncă de care numărul expozițiilor sale anterioare ne vorbește, pictorul Mihalcea se înscrie în rândul celor din generația sa, care și-au luat sarcina de a nu lăsa să se stingă de vremurile grele prin care trece, făclia adevăratei arte.

Prof. M. MAVRODIN

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

GAZELE VULCANICE FOLOSITE CA ISVOR DE ENERGIE

Tehnica modernă folosește astăzi în cea mai mare măsură, energia furnizată de petrol, cărbuni de pământ sau energia căderilor de apă. Petrolul și cărbunii de pământ, care formează cel mai important izvor de energie, nu se găsesc răspândiți uniform în scoarța pământului, ci numai în anumite regiuni avansând considerabil populațiile care dețin sub stăpânirea lor zăcămintele petrolifere și carbonifere.

Italia este o țară lipsită de zăcăminte de petrol, dar și de zăcăminte carbonifere. Natura a fost mai puțin darnică, în această privință, cu ea, fapt care a făcut pe tehnicienii italieni să caute să folosească și alte izvoare de energie naturală.

Printre aceste izvoare, s'a căutat să se folosească uriașa presiune a șuvoaielor de gaze vulcanice care multă vreme a rămas nefolosită.

Primul pas pe calea întrebuințării forțelor vulcanice ca izvor de energie, a fost făcută de către Grinoti Conti, în anul 1904, în instalațiile sale de exploatarea boraxului din Soffionii Toscani. Acești soffioni, sunt niște lacuri provenite din aburii vulcanilor și a căror apă conține mult acid boric și borax. Temperatura acestor lacuri este de 100°-175°. Aburii care ies cu presiune din aceste lacuri, au fost folosiți de Grinoti Conti pentru punerea în mișcare a unei mașini cu aburi, cuplate cu un dinam. Mai târziu, în loc de aburii soffionilor care aveau o presiune prea mică, s'au captat aburii dela adâncimi mai mari, săpându-se sonde. Forța elastică a acestor aburi astfel captați, este mai mare putând ajunge până la 14 atmosfere. Folosind această

energie, o uzină a dat în anul 1928 nu mai puțin de 12 Kw. și-a dat curent electric mai multor orașe, printre care Livorno și Florența.

Cercetările au fost duse mai departe. În ultimul timp, săpându-se o nouă sondă la adâncime de 360 m., a țâșnit din ea o coloană de apă și aburi, înaltă de 300 metri care-a ținut mai multe săptămâni. Au început apoi să iasă aburi curați cu o temperatură de 150° ce-au fost captați în conducte și folosiți, fie pentru punerea în mișcare a unor turbine cu aburi, fie pentru încălzitul locuințelor.

Exemplul Italiei a fost urmat și de alte state. Experiențe au fost făcute și în Statele Unite ale Americii. În Iava, utilizându-se energia vulcanică, s'a constatat că electricitatea produsă cu ajutorul presiunii gazelor vulcanice este mult mai rentabilă, decât cea produsă prin căderi de apă. Costul unui Kw. este de 5 ori mai ieftin, deoarece nu trebuie investite sume mari pentru construirea barajelor. Costul sondajului pentru obținerea gazelor vulcanice este mult mai mic. Deși țara noastră are în pământul ei, în cantitate suficientă, petrol, care este prin excelență cel mai bun izvor de energie, totuși nu trebuie să uităm că zăcămintele nu sunt nepuizabile și economisirea lui este o măsură înțeleaptă. Ori de câte ori îl putem economisi, să nu ne sfiim s'o facem. La noi în țară, deși nu sunt regiuni cu emanațiuni vulcanice care să poată furniza cantități apreciabile de energie, totuși nu putem trece cu vederea existența izvoarelor calde din regiunea Banatului.

Astfel la Herculane, pe valea Cernei, ies în numeroase puncte ape termale, ce ating până la 70° temperatură. La Băile Felix și

Episcopiei din împrejurimile Oradiei, temperatura apelor atinge 49°C. Aceste ape termale fiind mineralizate, pe lângă întrebuinșarea lor la tămăduirea reumatismelor, pot fi utilizate la încălzirea locuințelor și a stabilimentelor din regiune. Pare-mi-se că în

această direcție începutul a și fost făcut. Numai prin măsuri de înțeleaptă economie a tuturor resurselor, se poate asigura proșpătirea unui neam.

Prof. C. SĂVULESCU

L O R E L E Y

*Tu ești din țara fermecată în care Wagner a visat
Prințese triste ce așteaptă un Lohengrin îndepărtat...
Se'naltă tainice acorduri, în ritmuri vagi, spre cerul clar,
Sub poduri vechi, printre ruine, visează Rhinul legendar...
Păduri cu zâne visătoare evoacă ochii tăi umbriți,
Gudrun, Brunhilde și Isolde și cavaleri îndrăgostiți...
Castele, turnuri părăsite... o iedera pe vechiul zid.
O noapte calmă... o lumină... melancolia unui lied...
Și-apoi deodată bucuria înseninărilor de Mai
Și'n glasul tău acumă cântă fermecătoarea Loreley.
Și'n ochii tăi, în care leneș suspină Rhinul legendar,
Surâsul zeilor mai stăruie, tânguitor, crepuscular...*

T. DRĂGAN
cl. VII-a

